

РЕШЕНИЕ

№ 1726

гр. София, 15.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 26.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **12142** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по член 268, ал. 1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на А. А. Ч. от [населено място], подадена чрез адв. С. И. от САК, срещу Решение № ПИ - 391/06.12.2023 г. на директора на Териториална дирекция (ТД) на Национална агенция за приходите (НАП) - С., с което е оставена без уважение жалбата срещу Разпореждане изх. № С230022-137-0008048/16.11.2023 г. на публичен изпълнител в Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП - С..

В жалбата се поддържа становище за неправилност и необоснованост на оспорения административен акт. Твърди се, че същият е постановен при липса на мотиви. На отделно основание се оспорва процедурата по връчване на съобщението за доброволно изпълнение. Заявява се и позиция, че наложените запори не спират давността, респ. не могат да породят ефективно действието си, тъй като по изпълнителното дело липсват данни за получаване на запорните съобщения. Не е установено и да са извършвани каквито и да било действия по изпълнението, които биха могли да са основание да се счита, че давностният срок е спрял. В жалбата и допълнително в с.з. се аргументирано становище, че предвид липсата на средства по запорираните банкови сметки, обезпечителните мерки не са ефективно наложени и липсва годен обект на изпълнението. Претендира се отмяна на обжалвания административен акт и на потвърденото с него разпореждане на публичен изпълнител, ведно с присъждане на разноските по делото. Представя писмена защита.

Ответникът – директор на ТД на НАП – С., чрез юрк. В. оспорва жалбата. В с.з.

процесуалният представител акцентира на уведомителния и подготвителен характер на съобщението за доброволно изпълнение. Претендира разноски във вид на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не е заявила становище по основателността на жалбата.

Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Срещу А. А. Ч. е образувано изпълнително дело № [ЕГН]/2016 г. за принудително събиране на установени и изискуеми публични задължения в общ размер на 34 066.20 лв., от които 24 317.21 лв. главница и 9 748.99 лв. лихва, изчислена към 13.06.2017 г.

Във връзка с образуваното изпълнително дело на 13.06.2017 г. на основание чл. 221 ДОПК публичният изпълнител е издал съобщение за доброволно изпълнение изх. № С170022-048-0116041 (л.38), получено лично от длъжника на 26.06.2017 г. съгласно вписаното в приложеното на л. 41 по делото известие за доставяне.

На 15.05.2018 г. издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) изх. № С180022-022-0030100 (л.77), с което на основание чл. 200 и чл. 202, ал. 1, вр. чл. 195, ал. 1-3 ДОПК, публичният изпълнител е наложил обезпечителна мярка – запор налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити, както и вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касети и суми, предоставени за доверително управление или върху налични и постъпващи суми по платежни сметки, открити на името на А. А. Ч. в „УНИКРЕДИТ БУЛБАНК“ АД за сумата от 37482,34 лева и в „ЮРОБАНК И ЕФ ДЖИ БЪЛГАРИЯ“ АД за сумата от 37482,34 лева.

ПНОМ е връчено на длъжника на 30.05.2018 г. (л.77-гръб).

До банковите институции са изпратени запорни съобщения за наложените обезпечителни мерки. Постъпили са отговори от тях, според които по откритите на името на длъжника банкови сметки липсва авоар.

Към 28.03.2019 г. е установено, че общият размер на задълженията е 48 643,74 лв., поради което публичният изпълнител с ново Постановление изх. № С190022-022-0024308 е наложил запор върху банковите сметки на жалбоподателя във всички банки. В процедурата по изпращане на запорните съобщения е установено, че запорът е наложен в три банкови институции. В „ЮРОБАНК И ЕФ ДЖИ БЪЛГАРИЯ“ АД и „ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА“ А. Ч. има открити банкови сметки, но по тях липсва авоар. В „ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА“ АД е открита банкова сметка, но има други претенции.

Посоченото постановление е обжалвано и потвърдено с Решение № ПИ-163/24.04.2019 г. на директора на ТД на НАП С. (л.43).

С нови ПНОМ от 22.03.2019 г. - изх. № С190022-022-0021637 (л.53), и изх. № С190022-022-0021682 (л.52), връчени на 05.04.2019 г. (л. 54), е наложена възбрана на собствени на длъжника недвижими имоти – УПИ и S идеални части от земеделска земя, подробно описани в постановленията.

С ПНОМ изх. № С230022-022-0076092 от 19.10.2023 г. (л.50), връчено на 31.10.2023 г. (л. 51) е наложен запор върху МПСТ – лек автомобил марка L. R., модел P. Ровер Спорт с рег. [рег.номер на МПС] .

На 07.11.2023 г. е подадена молба от А. Ч. с искане да се отпишат като погасени по давност негови публични задължения за данъци и осигурителни вноски за ДОО, ЗО,

УПФ и ДДФЛ за периода 2013 г. – 2018 г.

С Разпореждане изх. № С230022-137-0008048/16.11.2023 г. публичният изпълнител е отказал да прекрати изпълнителното дело за събиране на горните задължения.

Разпореждането е обжалвано по административен ред и потвърдено с процесното Решение № ПИ-391/06.12.2023 г. на директора на ТД на НАП С..

Решението на административната инстанция е връчено на 07.12.2023 г. Жалбата срещу него е депозирана на 13.12.2023 г.

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от активно легитимирано лице, в срока по чл. 268, ал. 1 ДОПК, срещу подлежащ на съдебно оспорване административен акт.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Проверяваното решение е издадено от компетентен орган, съобразно приложената на л.56 Заповед № 804/08.06.2023 г. на изпълнителния директор на НАП, в кръга на определените му правомощия, в предвидената писмена форма и със съдържание, съответстващо на разпоредбата на чл. 59, ал. 2 АПК. Посочени са фактическите и правните основания за издаването му, като съдът не констатира наличие на съществени процесуални нарушения. В тази връзка възражението за липса на мотиви в оспорвания административен акт, съдът преценява като неоснователно.

По материалната законосъобразност на проверявания акт, обусловен от преценката за настъпила погасителна давност за вземанията по ИД № [ЕГН]/2016 г. за ДОО, ЗО, УПФ и ДДФЛ за периода 2013 г. – 2018 г.:

Давността, като способ за погасяване на публичните задължения, е посочена в разпоредбата на чл. 168, т. 3 ДОПК. Тя се определя като период от време, в който ако едно субективно право не се упражнява от титуляря му, то се погасява.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5 - годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. С изтичането на 10 - годишен давностен срок, считано 01 януари на годината следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено - т.нар. абсолютна давност (чл. 171, ал. 2 ДОПК). С изтичането на предвидените давностни срокове се погасява правото да се събере по принудителен ред публичното вземане, за което тези срокове са изтекли. Самото публично вземане остава дължимо и може, както да бъде платено доброволно (чл. 174 ДОПК), така и да бъде прихванато (чл. 128, ал. 1 ДОПК; 170, ал. 3 ДОПК).

Разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ДОПК регламентира основанията и периода на спиране на давността. Съгласно визирия законов текст, давността спира при следните хипотези: 1. когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; 2. когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; 3. когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; 4. когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; 5. с налагането на обезпечителни мерки; 6. когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането

на публичното задължение. Основанията за прекъсване на давността са регламентирани в алинея втора на цитираната разпоредба, според която давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. Ако актът за установяване бъде отменен, давността не се смята прекъсната. От прекъсването на давността започва да тече нова давност - чл. 172, ал. 3 ДОПК .

Насрещните позиции на страните формират спорния по делото въпрос дали публичните задължения на жалбоподателя за данъци и осигурителни вноски за периода 2013 – 2018 г. са погасени по давност, каквато е тезата на жалбоподателя, или както твърди ответникът - в рамките на образуваното изпълнителното са предприети надлежни обезпечителни действия, въз основа на които давността по отношение на публичните задължения е спряна съобразно разпоредбата на чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК.

В конкретния случай по образуваното срещу жалбоподателя изпълнително дело са предприети редица действия по обезпечаване на вземането, като първото от тях е от 15.05.2018 г. с издаването на ПНОМ изх. № С180022-022-0030100. Постановлението не е обжалвано по реда на чл. 197, ал. 1 ДОПК и е влязло в сила. По аргумент от чл. 202, ал. 1, изр. първо ДОПК наложеният заповор върху налични и постъпващи парични суми по банковите сметки на жалбоподателя е произвел действие с връчване на заповорните съобщения до „У. Б. АД и „Ю. И ЕФ Д. България АД. С налагането на тази обезпечителна мярка в рамките на производството за принудително събиране на публичните задължения, давността е спряна.

Най – старите задължения – за ДОО, ДЗПО и здравноосигурителни вноски, които са присъединени и са предмет на изпълнителното дело, произтичат от подадени от задълженото лице декларации обр. 1 за отделните месечни периоди от 01.01.2013 г. до 31.12.2013 г. За тези задължения давността започва да тече от 01.01.2014 г. и щеше да изтече на 01.01.2019 г., ако не беше спряна с налагането на обезпечителните мерки с постановлението от 15.05.2018 г.

Идентичен извод следва и по отношение на задълженията по декларация обр. 6 „Данни за дължимите вноски и данък по чл. 42 ЗДДФЛ“ за 2013 г., която коректно е съобразено от ответника, че се подава до 30.04.2014 г. и за тези задължения давността според правилото на чл. 171, ал. 1 ДОПК е започва да тече на 01.01.2015 г. Аналогично, както за задълженията по декларация обр. 1, така и за тези по обр. 6, в обхвата на изпълнителното дело, давността е спряна правомерно на 15.05.2018 г. и не е изтекла, както счита жалбоподателят.

Що се отнася до данъка върху доходите на ФЛ за 2013 година, който подлежи на деклариране в срок до 30.04.2014 г., давностният срок е започнал да тече на 01.01.2015 г. и е спряна с налагането на обезпечителните мерки.

Не намира нормативна подкрепа становището на жалбоподателя, че при липсата на авоари по банковите сметки, то не е налице годен обект на изпълнението, а оттам, че наложеният заповор не представлява действие по принудителното изпълнение, което да е в състояние да спре давността.

Съгласно чл. 202, ал. 1, изр. първо ДОПК заповорът върху вземания на длъжника от банки се извършва чрез връчване на заповорно съобщение на банките, като заповорът се смята наложен от часа в деня на връчване на заповорното съобщение на банката. Т.е. с връчване на заповорното съобщение заповорът произвежда действие и при липсата на доброволно изпълнение от страна на длъжника, публичният изпълнител възлага заповорите суми за удовлетворяване и погасяване на вземането.

Изречение второ на цитираната разпоредба посочва, че подлежат на запор всички видове банкови сметки, депозити, както и вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касети и суми, предоставени за доверително управление от длъжника. Коректният прочит на нормативния текст навежда на извод, че действието на обезпечителната мярка и нейният погасяващ давността ефект не са поставени в зависимост от наличието на авоари в банковите сметки на длъжника. Именно поради това, според правилото на чл. 202, ал. 1 ДОПК подлежат на запор всички налични и постъпващи /т.е. бъдещи/ суми с цел същите да бъдат използвани за удовлетворяване на вискателя. Без значение е какъв е баланса на сметката към датата на връчване на запорното съобщение до банката.

Неоснователни са и доводите, основани на твърдението, че съобщението за доброволно изпълнение по чл. 221 ДОПК не е надлежно връчено на жалбоподателя, поради което принудителните изпълнителни действия по спиране не могат да породят правни последици. По делото на л. 41 е приложено известие за неговото доставяне лично на длъжника, а в самото съобщение са посочени всички публични задължения, предмет на изпълнителното дело. Напразно е процесуалното усилие на пълномощника на г-н Ч. да оспори положението подпис върху разписката за доставяне, т.к. това не би имало търсения от страната благоприятен резултат. Нередовното връчване на съобщението за доброволно изпълнение има отношение само към законосъобразността на последващите изпълнителни действия, които могат да бъдат обжалвани. С други думи, издавайки на 15.05.2018г. ПНОМ изх. № С180022-022-0030100 публичният изпълнител по изпълнителното дело е извършил действие, с което на основание чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК е спрял 5-годишната давност по смисъла на чл. 171, ал. 1 ДОПК.

Позоваването на мотивите към Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021 г. на ВАС по т. д. № 8/2019 г., ОСС, I и II колегия е неотносимо към настоящия спор, тъй като тълкувателният акт касае въпроси различни от тези по настоящото дело.

Ирелевантни са възраженията във връзка с удостоверяването на връчването. Отделно са и неоснователни. Съгласно чл. 30, ал. 1 ДОПК връчването на съобщението се удостоверява с подпис на получателя или на друго лице, чрез което става връчването, като в разписката се отбелязват трите му имена, единният граждански номер и в какво качество приема съобщението. В случая обаче е относима нормата на ал. 3, съгласно която съобщението, изпратено по пощата с обратна разписка, се смята за връчено на датата, на която обратната разписка е подписана от някое от лицата по чл. 29, ал. 6, 7 и 8. Алинея трета е специална по отношение на ал. 1 и когато връчването се извършва чрез лицензиран пощенски оператор с обратна разписка не е налице необходимост от посочване на трите му имена и ЕГН. Нещо повече, тези реквизити са необходими, когато се извършва връчване чрез друго лице, като именно в тази хипотеза следва да се посочат трите му имена, ЕГН и качеството, в което приема съобщението. Изложените в жалбата доводи в тази насока са израз на неправилно и селективно тълкуване на правната норма, като при прочита ѝ недвусмислено се установява, че тези реквизити са необходими не във всеки случай, а единствено когато връчването става чрез друго лице, за идентификацията на което са необходими тези данни.

На следващо място, в жалбата и в писмената защита от процесуалния представител на жалбоподателя се твърди, че покана по чл. 182, ал. 1 ДОПК не е връчвана на А. Ч. до 31.10.2023 г. Първо, посочената разпоредба е отменена със ЗИД на ДОПК, ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г., и не е била действаща дори към датата на

образуваното изпълнително дело. Второ, твърдението се опровергава от приложените разписки за връчените на длъжника ПНОМ, в които изрично е цитиран номера на изпълнителното дело. Трето, такова възражение се прави за пръв път в настоящото съдебно производство. Не е предявено пред решаващия орган при обжалването на ПНОМ от 28.03.2019 г. Ето защо и съдът го преценява като неоснователно и единствено насочено да обслужи защитната теза на жалбоподателя.

Изложените в жалбата доводи, че когато обезпечителната мярка е наложена върху имущество, което не принадлежи на длъжника, то същата не следва да се приема за ефективно наложена, както и мотивите на посочените от жалбоподателя съдебни решения, принципно се споделят и от настоящия състав, но се преценяват като неотнормими, тъй като наложените запори не са върху чужди банкови сметки, а на такива, които са открити на името на жалбоподателя. Тоест, не е налице хипотеза на налагане на обезпечения на чуждо имущество.

По изложените съображения съдът намира жалбата на А. Ч. за неоснователна, поради което е дължимо отхвърлянето ѝ.

При този изход на спора претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение се явява основателна, като А. Ч. следва да бъде осъден да заплати по сметка на Националната агенция за приходите сума в размер на 100 лв. на основание чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 268, ал. 1 и ал. 2 ДОПК и чл. 143, ал. 3, Административен съд – София-град, III отделение, 75-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А. Ч. срещу Решение № ПИ - 391/06.12.2023 г. на директора на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите - С..

ОСЪЖДА А. А. Ч. да заплати на Националната агенция за приходите разноски за настоящата инстанция в размер на 100 (сто) лева.

Решението е окончателно на основание чл. 268, ал. 2 ДОПК.

Препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 АПК, вр. § 2 от ДР на ДОПК.

СЪДИЯ: